

novení § 970 obč. zák. Nehledě k tomu, že žalobkyně jako strana slyšená udala, že jí byl účet za pokoj předkládán týdně, mohla by výše uvedená námitka žalovaného přijíti v úvahu jen tehdy, kdyby bylo prokázáno, že pokoj, v němž krádež byla spáchána, nepatřil k hotelové živnosti žalovaného a že jej žalovaný pronajímal nikoli jako majitel hotelu ve vykonávání této své živnosti svým hotelovým hostům, nýbrž jen jako majitel domu stálým nájemníkům. Žalovaný za sporu nic takového netvrdil ani nedokázal. Nelze proto v poměru obou stran spatřovati pouhý poměr nájemní ve smyslu § 1090 a násl. obč. zák., byť i žalobkyně v hotelu žalovaného delší dobu byla bydlela, nýbrž dlužno pokládati žalobkyni ať již platila pokoj týdně nebo měsíčně za hosta a žalovaného za hostinského cizince přechovávajícího a bylo proto správně použito v tomto případě § 970 obč. zák. K tvrzení, teprve v dovolacím spise obsaženému, že žalovaný nepřijal žalobkyni ve výkonu své živnosti hostinské, nelze již z nedostatku předpokladů § 504 odstavec druhý c. ř. s. přihlížeti.

Čís. 747.

Při vyměření výživného pro nemanželské dítě jest hleděti ku věnu manželky nemanželského otce potud, že se mu jím ulehčuje náklad na manželské společenství.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, Rv I 493/20.)

Ve sporu o vyměření výživného nemanželskému dítěti stanovil prvé soud v první věci otcův vyživovací příspěvek penízem 100 K, jež shledal přiměřeným vzhledem ku živnosti otcově. O dovolací soud zvýšil příspěvek na měsíčních 200 K. Důvod y: Právnem žalobkyně jako nemanželské dcery žalovaného jest podle §§ 166 a 167 obč. zák., že od svých rodičů, v první řadě pak od otce může žádati výživu, výchovu a zaplacení majetku jich přiměřené. Soud odvolací bera zřetel jednak k nynějším všeobecným poměrům drahotným a k tomu, že tendence všech nejdůležitějších životních potřeb jeví stále ještě sklon vzestupný, uváživ dále majetkové a výdělkové poměry žalovaného, podle zjištění prvního soudu dobře situovaného to živnostníka, jehož živnost poskytuje mu podle zkušenosti poměrně značný výdělek, o němž lze předpokládati, že ještě stoupne, až mu návrat normálních poměrů umožní rozvinouti plně výdělečnou činnost živnostensko-obchodní, přihlížeje dále k věnu jeho manželky, jakož i k tomu, že jest bezdětný, a že nevyšlo na jevo, že by kromě o manželku pečovati musil také ještě o výživu jiných osob a maje na druhé straně na zřeteli náklad spojený s výživou a výchovou žalobkyně, zejména vysoké nynější ceny oněch živin, jichž dítě v útlém svém věku nejvíce potřebuje (mléko, krupice, cukr atd.), ceny prádla, šatstva, obuvi a pod. nyní do blízké budoucnosti a hledě na výši výloh ošetřovacích a ku všem dalším okolnostem pro určení výživného rozhodným dospěl k úsudku, že výše jich tak, jak první soudem byly ustanoveny, neodpovídá ani potřebám žalobkyně ani majetku žalovaného, nýbrž jest nízkou, zákonu a stavu věci nevyhovující.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Žalovaný vytýká, že odvolací soud vyměřuje výživné přihlížel k věnu jeho manželky a k tomu, že jest bezdětným. Věna manželky nelze ovšem k výživě nemanželských dětí použití, avšak jménem nemanželského otce, které dle § 166 obč. zák. jest měřítkem pro výši výživného, jest vše, co tento vzhledem ku svému všeobecnému hospodářskému stavu může postřádati, aniž by ohrozil svou vlastní existenci a existenci osob ostatních, o které jest povinen se starati. Věno manželky ulehčuje však žalovanému starost o manželku, po případě o dítky. Přihlížel-li pak soud odvolací s tohoto hlediska ku věnu, které žalovaný obdržel, nelze míti za to, že věc nesprávně právně posoudil.

Čís. 748.

Rozvedené manželce nepřisluší od doby provedení rozvodu právo spoluužívati společného bytu, jež sama nenajala. Bydlí-li v něm přece, děje se to jen výprosou. Ponechal-li jí manžel prozatím v bytě, až si najde jiný byt, jest soud oprávněn určití termin (§ 904 obč. zák.), kdy se manželka má vystěhovati.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, Rv I 700/20.)

V červnu 1918 byl povolen sporným stranám rozvod manželství od stolu a lože, žalovaná manželka však, nemohouc si opatřiti bytu, zůstala v bytě žalobcově, vedla mu dále domácnost a k naléhání jeho, aby byt opustila, podepsala u právního zástupce žalobcova prohlášení ze dne 26. března 1920 toho obsahu, že se vystěhuje až se bude moci odstěhovati ku svým příbuzným do Uher. Žalobu manželovu, by žalovaná byla uznána povinnou vykliditi pokoj, obývaný v bytě manželově, p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. D ů v o d y: Pokud manželský svazek trvá, má každý manžel právo a povinnost sdíleti společnou domácnost. Při dobrovolném rozvodu se manželé navzájem tohoto práva vzdávají, pokud se týče od povinnosti společnou domácnost sdíleti se osvobozují. Vzdání se práva toho zajisté může za souhlasu druhé strany kdykoliv býti odvoláno a nabývá opět plné působivosti. V případě, o němž jde, domáhala se žalovaná po rozvodu zase u žalobce práva sdíleti s ním společnou domácnost do doby, až si najde byt v Uhrách a žalobce jí právo na společnou domácnost na tu dobu zase přiřknul; nebydlí tudíž žalovaná, která dosud jiného bytu si opatřiti nemohla, čehož pak žalobce ani netvrdí ani neprokázal, u žalobce bezdůvodně a bylo proto žalobu zamítnouti. O d v o l a c í s o u d vyhověl žalobě v ten způsob, že nařídil žalované, by vyklidila pokoj v bytě žalobcově do 15. listopadu 1920. D ů v o d y: Žalovaná ani netvrdila, že by byla nájemnicí nebo spolunájemnicí. Když mezi manželi došlo k rozvodu od stolu a lože, jest manželka zajisté povinna, když bytu nenajala, byt, jež dosud se svým manželem v důsledku ustanovení § 92 obč. zák. obývala, opustiti. Tuto svou povinnost uznala žalovaná a uznává dosud. Z té skutečnosti žalovanou uplatňované, že manželé spolu několikrát souložili, nelze nikterak dovoditi, i kdyby byla pravdivou, že by byla manželka oprávněna dále v bytě svého manžela se zdržovati. Ku